

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

• F O R R E L I G I O N O G K U L T U R •

69. ÅRGANG

---

29. JUNI 1957

A V I N N H O L D E T :
DET KIRKELIGE FILMARBEIDE GÅR VIDERE - KIRKENS
SYNLIGE FUNKSJONER - SIMONE WEIL OG SANN-
HETEN - BLIKK PÅ TIDEN - KIRKEVIGSEL I MOLDE -
EN SJELDEN PRESTEVIGSEL - ØMME FORELDREPROBLEMER
- PREST LEDER EKTESKAPSKONTOR - UTENLANDSNYTT

NR
13

NESTE NUMMER KOMMER 13. JULI 1957.

Velkommen til Sylling!

ST. HALLVARD KLOSTER, SYLLING

er i sommer åpent for weekend- og feriegjester. Man stiller seg selv, og sengetøy og spisebestikk må medtas. Stort deilig kjøkken.

Pris: Voksne kr. 3 pr. døgn. Barn under 12 år i følge med foreldre kr. 1. For større arrangementer etter avtale.

Plassbestilling: Kjell Ruyter, Box 48, Ljan, Oslo. Tlf. 41 63 69 (9—16) og 68 91 14 (e. kl. 16).

Adkomst m. buss fra Oslo (ring Schøyens Bilcentraler) eller m. tog til Lier og buss derfra til Enger stoppested.

SYLLINGKOMITEEN

ST. OLAV

selges nå foruten i Concentra, Akersgt. 61, og i eksp. Akersv. 5, også i

CAMMERMEYERS BOGHANDEL A/S,
Karl Johansgt. 41/43, Oslo.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	} Oslo
Bispegården	
St. Josefs Institutt	
Vor Frue Hosp. Nerveavd.	
St. Dominikus kirke	} Bergen
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem	
Sta. Katarinahjemmet	
St. Pauls Kirke	
Moderhuset	
Florida Sykehus	
Øyenklinikken	
St. Josefs Hosp., Drammen	
St. Torfinns Klinik, Hamar	
S. Elisabeth Inst., Hammerfest	
St. Theresia kirke, Hønefoss	
St. Franciskus Hosp., Hønefoss	

Ved bestilling av olje:

Oslo 68 34 66 - Service: 56 35 90

Biskop dr. Jac. Mangers: «KOMME DITT RIKE»

En samling av hyrdebrevene 1932—1956. Med et tillegg tilegnet Ordenssøstrene. 314 sider. — Kr. 7.00 (hft.). Bestillinger og løssalg: KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL, Akersv. 5, Oslo.

UNGT, KATOLSK EKTEPAR,

som venter barn i august, ønsker et sted å bo. Fruen laborant og sykepleierske — slutter gjerne i sitt arbeide for å hjelpe til i huset.

Bill.mrk.: Alt har interesse.

OSLO KATOLSK MENIGHETSPLEIE

Kontoret stengt i sommertiden.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 30. JUNI: 3. sønd. etter Pinse. Ep. I. Pet. 5, 6—11. Ev. Luk. 15, 1—10. Mandag: Frelserens dyrebare blod. Tirsdag: Marias gjesting. Onsdag: Leo II, pave, bekj. Torsdag: Ferialdag. Fredag: Antonius M. Zaccaria, bekj. Lørdag: Marias lørdagsmesse.

SØNDAG 4. JULI: 4. sønd. etter Pinse. Ep. Rom. 8, 18—23. Ev. Luk. 5, 1—11. Mandag: Elisabeth, dronning, enke. Tirsdag: Ferialdag. Onsdag: De syv martyrbrodre og Rufina og Secunda. Torsdag: Ferialdag. Fredag: Johannes Gualbertus, abbed. Lørdag: Marias lørdagsmesse.

SØNDAG 11. JULI: 5. sønd. etter Pinse: Ep. I. Pet. 3, 8—15. Ev. Matt. 5, 20—24.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER I KATOLSK KIRKER OG KAPELLER I NORGE

OSLO KATOLSK BISPEDØMME:	Stillemesse	Høymesse
OSLO: St. Olavs kirke, Akersveien 1. Biskopen og prestegården 425287. Sogneprestkontoret 414161	7.00 8.30 9.45 m. eng. pr.	11.00
St. Hallvard kirke, Fransiskanerne, Urtegt. 29, tlf. 680868	8.00 19.00	10.30
St. Dominikus kirke, Dominikanerne, Neuberget. 15, tlf. 442324	8.15 9.30 m. fr. pr.	11.00
Vår Frue Villas kapell, Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 558121	—	8.30
Grefsen kapell, Gladsvei 23, tlf. 380287	—	9.30
Lunden kapell, Trondheimsv. 309, tlf. 37 78 68	—	8.15
ARENDAL: St. Franciskus kirke, Tyholmen, tlf. 2209.	8.00	10.45
BERGEN: St. Pauls kirke, Christiesgt. 16, tlf. 15410.	8.00 9.00	10.30
Vår Frue kirke, Helleveien.	—	10.30
DRAMMEN: St. Laurentius kirke, Cappelsngt. 1, tlf. 2019	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: St. Birgitta kirke, Kongensgt. 9, tlf. 1438	8.30	10.45
HALDEN: St. Peters kirke, Kristian V.s pl. 1, tlf. 1168	8.00	10.45
HAMAR: St. Torfinns kirke, Torvgaten 113, tlf. 23751	8.00	11.00
HAUGESUND: St. Josefs kirke, Haraldsgt. 21, tlf. 3195	8.30	11.00
HØNEFOSS: St. Theresia kirke, Vesterngt. 7, tlf. 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: St. Ansgars kirke, Kirkegaten 3, tlf. 4225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: Mariakapellet, Weidemannsgt. 3, tlf. 51650	—	10.00
LILLESTRØM: St. Magnus kapell, Halvdansgt. 5, tlf. 712378	8.30	11.15
MOSS: St. Mikael's kapell, Ryggeveien 24	—	11.00
PORSGRUNN: Vår Frue kirke, Sverresgt. 26, tlf. 50793	7.45	10.30
STABEKK: Jesu Hjerter kapell, Nyveien 17, tlf. 537735	8.40	10.40
STAVANGER: St. Svithun kirke, Dronningensgt. 8, tlf. 25534	8.00	10.30
SYLLING: St. Hallvards kapell, tlf. 9028 (Drammen)	—	9.00
TØNSBERG: St. Olavs kapell, Sandefjordgt. 1, tlf. 12238	8.00	10.45
TRONDHEIM APOSTOLISKE VIKARIAT:		
TRONDHEIM: St. Olavs kirke, Prinsensgt. 2a2. Biskopen og prestegrd. tlf. 21214	8.30 19.00	11.00
St. Elisabeth Hospitals kapell, Ila, tlf. 20220	6.30	9.15
KRISTIANSUND N.: St. Eystein kapell, Lars Guttormsensgt. 68, tlf. 2779	7.30	10.30
MOLDE: St. Sunniva kapell, Parkveien 23, tlf. 1100	8.30	10.30
DET APOSTOLISKE VIKARIAT FOR NORD-NORGE:		
TROMSØ: Vår Frue kirke, Storgaten 94. Biskopen og prestegrd. tlf. 3604	8.15	10.30
St. Elisabeth hospital, Mellomveien 15, tlf. 63	6.20	—
BODØ: St. Eysteins kirke, Hernesveien 22, tlf. 21783	8.15	10.30
HAMMERFEST: St. Mikael's kirke, Strandgt., tlf. 1392	— 19.00	10.30
HARSTAD: St. Sunniva kirke, Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Redaktør: dr. theol. Ivar Hansteen Knudsen

Redaksjon, ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo

Kontortid: 9—16. Mandag og lørdag 9—13. - Tlf. 42 37 43

Boligtelefoner: Redaktøren 42 37 43. - Red.sekr. Kirsten Rydberg 60 86 37

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene): Kr. 18 pr. år - Kr. 9 pr. ½ år. Utlandet kr. 22.

Annonser: 8 dager før utg.-dagen (se nederst på omslagssiden). 24 nummer årlig. - Postgiro 159 86.

Det kirkelige filmarbeide går videre

Det er få spørsmål som Kirken gjennom de senere paver har uttalt seg så ofte og så inntrengende om som filmens enorme betydning til godt og ondt i moderne kulturliv. Særlig gjelder det de to siste pavene, Pius XI og Pius XII, som aldri har latt noen anledning gå fra seg til å bedyre hvor alvorlig filmproblemet i hele dets omfang må møtes nettopp av Kirken, med dens skjelvende ansvar for sjelenes vel, uansett tidenes vekslende forhold.

Vårt blad har forsøkt å følge dette verdensomspennende filmarbeide som i de senere decenniener har vært inspirert av retningslinjer og oppmuntringer fra høyeste kirkelige hold, og energisk og resultatrikt blitt drevet av innsiktsfulle geistlige og legfolk innen de tallrike større og mindre filmorganisasjoner, foreninger og klubber.

I det sveitsiske katolske tidsskrift, «Orientierung» har dr. Ch. Reinert nylig viet en artikkel til den siste store mønstring som har funnet sted innen det internasjonale katolske filmarbeide, nemlig en studiekongress holdt i Havana i januar i år. Også han tar sitt utgangspunkt i den sjelsesørgervirksomhet som på filmproblemets områder er blitt øvet fra pavehold. Vi hitsetter:

I encyklikaen «Vigilanti cura», 1936, uttalte pave Pius XI seg meget utførlig om filmproblemet. Man føler der pavens omsorg ved tanken på alle de menneskene som daglig går på kino. I mange tilfeller blir alt det som en kristen oppdragelse i hjem og skole har bygget opp i de unge, gradvis revet ned og ikke sjelden helt ødelagt. Pavens redegjørelser i første del av encyklikaen om filmens innflytelse i sin alminnelighet og faren ved de umoralske filmer i særdeleshet, har full gyldighet den dag i dag. Men rundskrivelsens kjernepunkt kommer i annen del, der Pius XI søker og påpeker midler og utveier til å råde bot på altfor hyppige og vilkårlige kinobesøk.

Som svar på de pavelige anvisninger vokste der fram sentraler for kirkelig filmarbeide i en mengde land rundt om i verden. Dessverre fulgte det snart et tilbakeslag da den annen verdenskrig utbrøt og umuliggjorde det katolske filmarbeide, ikke minst i Belgia og Frankrike hvor det tidligere hadde ligget særlig godt an.

Så snart krigen var slutt, tok Kirken med stor iver opp igjen det påbegynte arbeide. Pave Pius XII har stadig på ny understreket betydningen av ency-

klikaen «Vigilanti cura», — han var som kjent kardinalstatssekretær da den utkom i 1936. Hans særlige anliggende har alltid vært det forebyggende arbeide når det gjelder dårlige filmer.

Det internasjonale katolske filmbyrås 8. studiekongress fant sted i Havana i dagene 4.—7. januar i år etter innbydelse fra den katolske filmsentral på Cuba, under beskyttelse av kardinal Arteaga y Betancourt, erkebiskop av Havana, og i nærvær av monsignor André M. Deskur, representant for Vatikanet og det latin-amerikanske episkopat. I kongressen deltok utsendinger fra 29 land og tallrike internasjonale organisasjoner.

Deltagerne hørte med ærbødig oppmerksomhet på pave Pius XII's budskap, og i den ånd som kom til uttrykk gjennom dette budskap, arbeidet kongressen med emnet, «Fremgang for gode filmer gjennom foreninger for filmkultur».

Det sier selv at når det gjelder et så verdensomspennende program som det et virkningsfullt katolsk filmarbeide krever i dag, kan Kirken som sådan ikke ta hånd om alt, men må gi andre oppdrag til krefter innen legfolket. Bortsett fra sjelesorgen som sorterer under de kirkelige myndigheter, har en lang rekke organisasjoner påtatt seg det praktiske arbeide i forbindelse med kulturelle oppgaver, og har særlig i de senere år ydet et høyst verdifullt arbeide. Vi tenker da først og fremst på opplysning og belæring gjennom filmklubber, diskusjonsklubber o.l. En slik «oppdragelse» av kinogjengerne til et mer modent filmskjønn har fått stor betydning, særlig i Sentral- og Syd-Amerika, men også i Europa. Derfor hadde også Det internasjonale katolske filmbyrå — OCIC — valgt ovennevnte emne for sin kongress i Havana i år: «Fremgang for gode filmer gjennom foreninger for filmkultur». Det ble utarbeidet et sammendrag av foredragene og uttalelsene, og vi gjengir her det vesentlige (etter dr. Reinert):

Med filmen har det guddommelige forsyn gitt menneskene et fremragende middel til å nå spesielle kulturverdier. For gjennom sin uttrykksform kan den fremme forståelsen av de enkelte mennesker, folk og raser så vel som av sosiale forhold.

I hvert enkelt land bør der være eller flere katolske organisasjoner som arbeider i forståelse med den nasjonale katolske filmsentral. Filmarbeidet er absolutt nødvendig for at det skal kunne utvikles en kritisk innstilling hos kinogjengerne, det skal motarbeide den passive holdning til filmene.

Oppøvingen til en kritisk vurdering av film bør ikke forbeholdes et utvalgt mindretall. Den må tvert om drives både i skoler og på arbeidsplasser og avpasses etter de lokale og sosiale forhold.

De som beskjeftiger seg med slik opplysningsvirksomhet må følgelig ta tilbørlig hensyn til alle sider ved filmene, og ikke bare gi sitt publikum en begrenset og formell vurdering av dem. I denne forbindelse understreket kongressdeltagerne filmoppdragelsens betydning ikke bare i skolene, men også i presteseminarierne, og minte om det som var besluttet på kongressene i Madrid (1952) og Dublin (1955).

Arbeidet for en bedre forståelse og vurdering av film må legges bredt an, det må ikke bare ta sikte på kinogjengere med et relativt høyt dannelsesnivå,

Kirkens synlige livsfunksjoner

Tanker til apostlene Peter og Pauls minnedag 29. juni

Blant de livsfunksjoner som den Hellige And er opphav til i Kristi legeme, er det funksjoner som er felles for alle kristne, og andre, de såkalte sosiale funksjoner eller «tjenester» som svarer til Kirkens samfunnsstruktur og utøves av det apostoliske hierarki, dvs. av apostlene og deres arvtagere som ved prestevigsels sakrament er blitt delaktige i Jesu eget prestedømme. Felles for alle som virkelig lever i Kristus, er troen, håpet på de evige goder, kjærligheten til Gud og til nesten, bønnen, den hellige Andes gaver, iver for Guds rike, energi for å seire over syndige drifter, som er igjen i vår natur, og over den Guds fiende som Jesus kaller «verden». De sosiale funksjoner er den offentlige, liturgiske gudstjeneste, ordets forkynnelse ved det kirkelige læreembete, sakramentenes forvaltning, sjelesorg, den lovgivende myndighet som på Jesu vegne tar vare på Kirkens felles gode. Den eneste og egentlige prest, den eneste læremyndighet og lovgivende makt er Jesus selv. Men da Jesus også i sin menneskelige natur lever i himmelen, mens Kirken ennå kjemper og lider på jorden, vil Han utøve sin autoritet og sitt prestedømme gjennom synlige representanter, apostlene og deres etterfølgere. Kirken står

altså for oss som en fortsettelse og en utvidelse av Inkarnasjonens mysterium: «Ordet ble kjød», da Guds Sønn ble født i Betlehem. På en annen måte blir Ordet Kjød, når Jesus ved sin Hellige And lever videre i menneskeheten som sannhet, som frelsende kjærlighet, som offerlam, som autoritet, og tar oss opp til seg som levende grener på Vintreet.

For å forstå Kirken er det derfor langt fra nok bare å betrakte dens samfunnsmessige struktur: autoritet, lovgivning, forvaltningsapparat o. l., eller de sansbare former under hvilke den liturgiske gudstjeneste utfolder seg, eller sakramentale symboler. En enda verre feiltagelse ville det være å se i Kirken ikke noe annet enn de mennesker som bekjenner seg til den, eller utøver dens prestelige og sosiale funksjoner. Det er til en syndig menneskehet Guds gaver ble gitt. En gang vil Kirken nok bli «den hellige ulastelige brud, uten plett og rynke» (Ef. 5, 4), nemlig i den evige herlighet. Men under sin jordiske tilværelse er den utsatt for å bli smittet og vansiret av den onde verden. I sitt innerste vesen er Kirken alltid den rene, hellige, udødelige Kristi brud, besjelet av den hellige Andes nåde, som er dens evige livskraft. Kirken er Kristi legeme, nettopp fordi den hellige And er dens sjel.

Pater A. J. Lutz (1951).

men særlig drives der hvor kinoene utgjør den eneste form for kulturliv. Videre må publikums dømmekraft utvikles. Mange oppfatter ganske godt enkeltheter og detaljer i en film, men er ikke i stand til å bearbeide dem og sette dem inn i helheten.

Midler og metoder for å oppnå en mer høytstående filmkultur varierer med de forskjellige land og må stadig avpasses etter omstendighetene. De bør derfor tas opp til revisjon med jevne mellomrom, og gjensidige erfaringer bør utveksles. En slik utveksling skal ikke bare omfatte den oppdragelsesmessige side, men legge vekt på de metoder til kulturell utvikling som benyttes av diskusjonslederne og alle som er engasjert i filmopplysningsarbeidet. I denne sammenheng pekte kongressdeltagerne på hvor nødvendig det er å få utdannet sakkyndige og dyktige diskusjonsledere gjennom en grundig praktisk og teoretisk undervisning.

For å muliggjøre en slik utveksling til fremme av en verdensomspennende filmkultur, henstillet kongressen til filmsentralene i alle land om å oversende generalsekretariatet for OCIC eksemplarer av deres egne publikasjoner og en fortegnelse over andre publikasjoner om filmspørsmål. Sekretariatet skal så med visse mellomrom formidle opplysningene videre.

Kongressdeltagerne fastslo at foreningene for filmkultur har en positiv innflytelse på publikums smak, og at de legger vekt på å skape en bedre forståelse hos filmprodusentene for kinogjengernes krav om kvalitet. Derved etableres det umiddelbare kontakter mellom kulturgruppens ansvarlige ledere og lederne i filmindustrien.

Videre ble det uttrykt ønske om at filmprodusentene på sin side gir til kjenne i hvilken grad foreningenes innflytelse virker på kinobesøkene, — altså deres medvirkning til at gode filmer går lenge før de blir tatt av programmet. Dette vil også gjøre det lettere for kinodirektørene ved valget av filmer.

Til slutt konstaterte kongressdeltagerne at foreningenes arbeide for filmkultur bare når en del av publikum. De foreslo derfor at alle muligheter blir undersøkt for at den store mengde av kinogjengere kan bibringes en bedre filmforståelse, og håpet at dette spørsmål blir tatt opp på OCIC's studiekongress i Paris neste år.

Kongressen i Havana hadde også en offisiell kirkelig betydning, da OCIC må betraktes som en institusjon som etter uttrykkelige oppdrag fra Vatikanet tar seg av bestemte oppgaver på det katolske filmarbeides verdensomspennende område. Således betegner «Pontificia Commissione per la Cinematografia, la Radio e la Televisione» — Den pavelige kommisjon for film, radio og televisjon, — uttrykkelig OCIC som det organ som blir betrodd bestemte oppgaver. Vatikanet nøyet seg da heller ikke med å sende en delegert som observatør til Cuba. Mgr. dell'Acqua i Det pavelige statssekretariat ga i en lengere skrivelse til formannen for OCIC uttrykk for sine meninger om emnet for kongressen og understreket den store betydningen av massenes kulturelle utvikling: «I flere land gjør nå katolikkene meget for å opparbeide og utbre en ekte filmkultur. Dermed fortsetter de den kirkelige tradisjon, for selv om Kirken er uavhengig av enkeltstående og forbigående sivilisasjonsformer, har den alltid vært beredt til å fremme virkelige fremskritt innen kunst og vitenskap. Når filmen gir den nåværende verden et nytt middel i hende til kunstutfoldelse og kollektiv opplæring, så er Kirkens sønner bedre enn noen andre egnet til å styre dette middel mot dets rette mål og verne det for misbruk. I denne sunne, optimistiske ånd vil dere finne at også i filmens verden som overalt ellers, står all kultur i menneskehetens tjeneste og er et hjelpemiddel på veien frem til det gode».

SIMONE WEIL OG SANNHETEN

AV SVEN STOLPE

Ingen innviet kan lenger bestride ja, ikke engang stille i tvil Simone Weils rangstilling: hun er en moderne Pascal, en av de store i fransk litteratur.

Derimot er det vanskelig å svare på hvor meget av hennes forfatterskap vil vise seg holdbart, hvor mange av hennes djerpe teser — og erfaringer — en gang skal komme til å vise seg ufullstendige eller direkte uholdbare. Den katolske kritikk i Frankrike har naturligvis ikke drøyet med å finne frem til en vurdering av denne eiendommelige katolikk utenfor Kirken, denne mystiker som bekjenner seg til kristendommen og Kirken, men som likevel aldri ville tilhøre Kirken. Det fins allerede en hel del litteratur om emnet. Man kunne henvise til jesuitten pater Rouquettes artikkel, «Le Mystère de Simone Weil», i «Etudes» jan. 1951; Marcel Morés' studie, «La pensée religieuse de Simone Weil», i «Dieu Vivant» nr. 17 og til P. A. Léonards «Simone Weil et l'appartenance invisible à l'Eglise» i Supplément til «La Vie spirituelle» nr. 21, 1952. Man bør også lese Pierre Blanchards «Sainteté d'aujourd'hui» som inngår i «Etudes carmélitaines» 1954 og som gjennom sin analyse av Gide, Sartre, Saint-Exupéry og andre er av meget stor almen interesse. (Boken fins også på tysk under tittelen «Heiligkeit heute, eine Analyse der religiösen Situation im Schrifttum unserer Zeit», Verlag Herder 1956.)

I nærværende artikkel skal vi især følge Pierre Blanchards vurdering av Simone Weil. Han begynner med å sitere pater Rouquettes ord om at Simone Weil allerede har utøvet «en stor profetisk, oppsiktsvekkende, velgjørende og samtidig farlig innflytelse». Han siterer en ung student som i Simone Weil ville se «typen på den moderne anti-kirkelige fristelsen». Han betoner hennes — kanskje skjebnesvangre — avhengighet av filosofen Alain, som en tid var hennes lærer, han peker på hennes forbausende intense avsky for det jødiske — i religion og politikk — og han sammenfatter hennes livs innhold i tre punkter: 1. en reell erfaring om Kristus; 2. en følelse av ubehag overfor Kirken; 3. en avvisning av Kirken.

Var Simone Weil til å begynne med en autentisk mystiker? Kan hennes Kristus-oplevelse godkjennes? Blanchard mener at dette er tilfellet. Det er især viktig å huske på at hun selv, før sitt mystiske møte med Kristus ikke kjente mystikernes beskrivelser av lignende opplevelser, ja, ikke engang var villig til å akseptere mystikken som en form for opplevelse. Dertil kommer opplevelsens autentiske, kristosentriske karakter, den forvandling av hennes sjel som den resulterte i, og dens dogmatiske klandrefrie innhold. Simone Weil var en kristen mystiker, der var ingen annen enn Kristus hun møtte.

Men Kirken avviste hun. Det er eiendommelig at hun som selv ofte advarte mot en altfor stor tillit til indre opplevelser, allikevel selv alltid sier at hun

SIMONE WEIL ★ 1909—1943.

Blant de tenkere som den katolske kristendom i det 20 århundre inspirerte til et intenst, om enn uferdig liv og forfatterskap, innehar Simone Weil en fremtredende plass. Hun var en umåtelig sammensatt natur med store krav til seg selv og derfor også med en lidenskapelig ærlighet i forgrunnen for sin mystisk søkende livsholdning. Hun var en lærd religionshistoriker, men som hos så mange dypt tenkende og edle kvinnelige spiritualister, tjente denne lærdommen mest til å befeste hennes subjektive opplevelse av Kirken; derom mer i Sven Stolpes artikkel. Hennes argumenter mot dåpen var mer av sosial-følelsesmessig enn av tro-skapende art. Hun ville ikke bryte solidariteten med så mange som var utenfor Kirken, sier hun. Hennes opplevelse av Kristus eide umiskjennelige mystiske drag, mens hennes forhold til Kirken stod i den sammenlignende religionshistories vage og vaklende tegn. Her ligger den store brist i hennes åndelige personlighet: Kirkens sakramentale fellesskap — fellesskap i dåpen og i kommunionen — gikk henne forbi. Derfor er hennes mystikk ujevn, partial, oppdelt.
Red.

venter på at en indre røst skal befale henne å slutte seg til Kirken, innen hun kan våge å gjøre det. Der-til tror hun som bekjent at hun har en oppgave utenfor Kirken. (Og det er tydelig at hun har det. Hvor mange agnostikere har hun ikke ført frem til Kirkens terskel i de senere år, selv i Norden?) Hun kan si de varmeste, de mest lovprisende ord både om prester og om Kirken, men allikevel er hun radikalt avvisende. Kirken «forråder Kristi ånd, heter det i «La connaissance surnaturelle», ja, hun betenker seg ikke på å kalle Kirken «en røveraktig og ekteskapsbrytende brud», «en falsk profet med ett lamms horn og en orms sprog», «apokalypsens falske-profet». Til slutt er det hos henne slett ikke spørsmål om å vente på tegnet, og så slutte seg til Kirken, — hun tar stilling mot Kirken helt definitivt: Man må vende seg bort fra Kirken om man overhode skal kunne nå frem til den sanne Kristus.

Pater Rouquette skriver: «Simone Weils subjektive erkjennelse er farlig fordi hun skiller Kristus og Kirken fra hverandre. Og denne grensetrekning er den største latente fare for katolisismen i vår tid. Altfor mange katolikker som tar avstand fra subjektivitismen og anarkiet i den protestantiske tanke og vil holde fast ved hele innholdet i den katolske trostradisjon så vel som ved det sakramentale liv, forholder seg i praksis som om Kirken ikke er Kristi legeme og som om lærerembetet ikke er det redskap som Kristi ånd benytter seg av.»

Hennes venn Gustave Thibon skriver også: «Å ikke ville tre inn når man allerede står på terskelen, er tegnet på en stor indre avstand.» Den kanskje altfor velvillige og noe ukritiske dominikanerpater Perrin tror at Simone Weil før eller senere ville ha konvertert, om hun hadde fått leve. Det er da å bemerke, påpeker Pierre Blanchard, at Simone Weils Kristusopplevelse finner sted i år 1938, mens hennes heftige avvisning av Kirken skriver seg fra årene 1942—43. Hennes vei gikk altså i denne mening bort fra Kirken. Gikk den også bort fra Kristus? Det vet vi ikke. Men spørsmålet er viktig: kan man tale om ekte opplevelse av Kristus når Kirken kategorisk avvises? Forble Simone Weil virkelig tro mot

den nåde hun engang hadde fått del i? I virkeligheten er det ikke vanskelig å trekke opp en klar kjettersk linje i Simone Weils tenkemåte — et ekko fra hellenistiske og forskjellige sammenblandede tankeganger.

Simone Weils farlige avhengighet av hellenistisk tankegang viser seg bl. a., påpeker Blanchard, i hennes estetisme. For henne synes det egentlige sannhetskriterium å være *skjønnheten*. Hun klandrer kristendommen for at den ofret verdens skjønnhet, — her gjør hun riktignok en unntagelse for St. Franciskus. I virkeligheten fører denne besynderlige idé — at hun aldri kommer i nærheten av en streng kristen kunnskapslære — til at hun havner i en slags irrasjonalisme. Enhver som har lest Simone Weil, kjenner hennes beundring for stoisismen. Hun skjønner ikke hvorfor kristendommen løsgjorde seg fra Stoaen, hun synes helt enkelt ikke å forstå i hvilken grad kristendom og stoisme utelukker hverandre — noe som hennes store franske forgjengere Pascal, Malebranche og Maine de Biran klart la for dagen. Stoisismen forneker syndens realitet og nådens uunnværlighet, den peker i siste instans på menneskets egen kraft til å heve seg over seg selv. Simone Weil mener selsomt nok at stoisismen er full av ydmykhet, ja, at de stoiske og de kristne dyder er identiske.

Andre ukristne og antikke tankeganger forekommer ofte hos Simone Weil. Det holder å være uten fri vilje for å bli Gud lik, skriver hun engang i «La connaissance surnaturelle» (som i det hele er en hasardiøs og farlig bok). Hun kan også nærme seg den tanken at sannheten tilhører ånden, mens alt kjødelig er synd.» «Ekteskapet er en godtatt skjensel», er en av hennes teser. Ja, hun skriver en gang: «Hvis vi er født i synd, representerer åpentbart fødselen en synd.»

Tydlig er hennes synkretisme: den religiøse sannhet er for henne syntesen av alle religiøse sannheter. Kristendommen bør som katolsk integrere alt i seg, endog visse kjetterier, som f. eks. manikeismen. Alle religioner er bra, og det er umulig å sette opp noen verdiordning. Hun fremholder at Platon er en sann mystiker, og at «hele Illiaden er gjennomstrømmet av kristent lys, samt at Dionysos og Osiris i en viss forstand er identiske med Kristus.» Enhver som leser Simone Weil, kjenner til slike farlige paralleller. Hun jevnstiller Kristi flukt til Egypten med Dionysos' dulgte barndom, jødernes passahmåltid (som er et forbilde på nattverden) med kaukasiske hyrders sakramentale måltider, jomfru Maria med Demeter og Proserpina, glemselens flod hos Platon, med dåpen osv. Hun skriver en gang at Grekenland, Egypt, India, Kina, verdens skjønnhet, hver ekte avglans av denne skjønnhet i kunst og vitenskap — at alt dette «i samme grad som alt påtagelig kristent har bidratt til å overgi meg som fange til Kristus». Hun legger til: «Ja, enda mer. Kjærligheten til disse ting, som ligger utenfor den synlige kristendom, holder meg fast utenfor Kirken.»

Til slutt anser Simone Weil at man fremfor alt må adlyde det man oppfatter som den Hellige Ånds rop i ens indre, mens man bør ta seg i vare for menneskelige råd og menneskelig ledelse, — hvortil hun regner Kirkens. Hun aksepterer Joh. 14, 26 og 16, 13, men ikke f. eks. Luk. 10, 16.

BLIKK på TIDEN

Saks som sover.

«Fresk film» står det i annonsen for en Oslo-kino som tydeligvis kjenner og dyrker sitt særlige publikum. Og reklamen har sine ord i behold: Filmsensuren, som hos oss alltid har tiltalt oss ved å sette humaniteten foran snerpetheten, har tydeligvis hatt et svakt øyeblikk og glemt å bruke saksen. Her er en gangsterfilm hvor detektiven og hans metoder øyensynlig befinner seg «utenfor loven». Bevares, politiet vinner tilslutt, men ved hvilke midler! Bare naive sjeler kan finne «moralen» beroligende, etter en slik farlig anskueliggjørende undervisning i sjofel slagsmålsteknikk, hvor slag under beltet, mot hjertekulen eller med flat hånd mot nakken, spark i underliv og ansikt og lignende ufysiske knep hilses med innforståtte grynt og jubelhyl fra det ungdommelige publikum.

Enkelte innlysende sannheter synes bare langsomt å sive inn i våre ofte sentenkte myndigheters begripelse. For eksempel den, at disse filmene er gift, som ikke engang har kunstens forsonende skjær, og at det er en latterlig inkonsekvens å klage over ungdomskriminalitet og mindreåriges forråing, dersom man samtidig gir unge mennesker anledning til å nyte de reneste instruksjonsfilmer i utstudert råskap. Norsk filmfremvisning virker ellers ikke akkurat tenget av kulturelle forpliktelser eller kunstneriske hensyn — den virker tvertom bastant matnyttig og ensidig kommersiell. Men vi venter, og har rett til å vente, at filmsensuren forblir trofast mot den gode standard den selv har skapt gjennom en menneskealder. Den er nemlig en nøkkelposisjon i kampen mot nedvurderingen av mennesket.

Ansvar for ordet.

Professor Johan B. Hygen hører til «Morgenbladet»s faste hus- og hverdagsfilosofer. Med myndighet og sunn sans skrev han nylig (14. juni) noen linjer om ordenes farlige makt

Pierre Blanchard sammenfatter sin kritikk på følgende måte:

«Hva var det altså som manglet hos Simone Weil forat hun skulle nå frem til den fulle sannhet, tre inn i Den katolske kirke, bli en helgen? Fra intellektuell synsvinkel en alvorlig og grundig teologisk utdannelse, som kunne ha gitt henne en omfattende oppfatning av Kirken, som hun aldri så i dens menneskelige aspekt. Fra moralsk synsvinkel en virkelig ydmykhet. I et brev til pater Perrin erkjenner hun at hun er besatt av et luciferisk hovmod. Dette uttrykk er for sterkt — man må stryke adjektivet og la hovedordet stå igjen. Som intellektuell søkte hun ikke-værenet. Hun lekte med formler istedenfor å leve i åndens ydmykhet. Hun ville ikke være et barn, atter bli et barn, være helt ublottet. Hva kom det av at hun ikke opplevde denne erfaringen som hun på en så utmerket måte har skildret? Hvorfor virkeliggjorde hun ikke den forutsetning som hun så klart la frem: «Nåden er oppfyllelse, men den trer til bare der hvor en tomhet rår som kan den ta imot; og det er nåden selv som skaper denne tomhet.»

Sven Stolpe.

som fortjener ettertanke. At det kan «gå troll i ord» er jo bare et hedensk uttrykk for noe som også kristendommen har erfaringer om: At enkelte ord, som guddomsordet i Grundtvigs salme, «skaper hva det nevner». Det kan være trøst å tenke på det, når man sitter med den knugende følelse av at sannhets og godhets ord blir tatt av vinden og er så virkningsløse som om de aldri var talt. Men det rummer også noe farlig:

«Ordene får liksom en egeneksistens, utenfor menneskers kontroll. Og ofte er virkningene meget forskjellige fra det som var tilsiktet eller forutsett... Denne uberegnelighet i virkningen må forfattere, journalister og forkynnere være særskilt oppmerksomme på... Den som tror at ord, og særlig dikteres og forkynners ord, bare er en avspeiling av noe som er, tar feil av ordenes vesen. Ord avspeiler virkelighet, men de skaper også virkelighet. Ord er handling. De bygger opp eller river ned. Dette er det veldige ansvar over dem som bruker ordene, og mest over dem som har dikterens evne til å legge makt i ordene.»

Dikterfrihet på avveier.

■ Siden vi siste gang («St. Olav» 16. februar) omtalte Agnar Mykle's tvilsomme litterære bragd «Sangen om den røde rubin», er den gått bort og blitt en virkelig *cause célèbre*, forsåvidt som den har gitt støtet ikke bare til en voldsom og hissig debatt, men også til en straffesak av stor prinsipiell betydning. Inntil ganske nylig har debatten så godt som utelukkende dreiet seg om forholdet mellom den såkalte «utuktsparagraf» og dikterens frihet — et meget vanskelig og mangesidig problem som har fått mer enn én god penn til å gå over gevinn. Således har for eksempel Carl Fredrik Engelstad — åpenbart i lettforståelig irritasjon overfor en altfor summarisk gendarm-mentalitet på adskillige kristne hold — latt seg bevege til å skrive en artikkel («Morgenbladet» 15. juni) hvor han ihvertfall ifølge vår vurdering går altfor lett hen over kristendommens nødvendige krav til forfatter-ansvaret. Noe kunstens *absolutte* primat eller frihet har kristendommen aldri anerkjent, og vil den heller aldri kunne komme til å anerkjenne i den utstrekning den overhodet bevarer sitt syn på hva som er absolutte og hva som er relative verdier.

Imidlertid er saken kommet i et nytt og meget riktigere spor ved det enorme og meget myndige debatt-innlegg som høyesterettsadvokat Trygve Wyller (cf. for eksempel «Verdens Gang» 15. juni) har tilstillet pressen. Hans opptreden som populær-ateistisk agitator for et par år siden led under alvorlige brister både hva innsikt og logikk angår — kristendommen var åpenlyst meget langt fra å være hans spesialte. Men her er han på hjemmebane. Han mener at den *egentlige* Myklesak — den som virkelig er så ufyselig at den er både «en pøbelstrek og en forbrytelse» — ligger i en gjennomiktig bruk av levende modeller, som truer med fullstendig å knuse levende menneskeskjebner. Vi kan ikke skjønne annet enn at hans påstand — i meget sterke ordelag — om at Gyldendals kulturforfengelige forlag kaldt og kynisk vitende om *denne* uhyggelige side ved Mykles bok har latt opplag følge på opplag (nu 45.000), krever et alvorlig oppgjør — i eller utenfor retten. De to norske forfatterforeninger, som nylig i denne saken sto så ivrig vakt om åndsfriheten, bør ikke tillates å lukke sine øyne for den forpliktelse til renslighet og elementær respekt for menneskeverdet som også påligger både forfatterne og deres yrkesorganisasjoner.

Det hellige enfold.

■ «Det er forbausende hvor mange protestanter som skriver anonyme brever; det må vel komme av at der er 97 % av dem», sukker Sigrud Undset engang oppgitt i en polemikk med erkebiskop Sørderblom. Det er et hjertesukk vi av og til har årsak til å istemme, nu sist over en anonym epistel som en velmenende sjel nylig har tilstillet oss selv

og et par andre katolske prester. Det er en maskinskrevet avskrift av et ubehjelpelig oppsett i «Vårt Land» — forevrig 9 år gammelt — om en «tidligere katolsk munk og prest som nå er blitt lutheraner». Det gir oss igjen en anledning til å undres oppriktig over uvitenheten og godtroenheten i visse kristelige kretser når det gjelder katolisismen. Man skulle tro at den første og beste lutherske teolog ville kunne fortelle «Vårt Land»s redaksjon at det her må dreie seg om en sjarlatan, når man leser følgende underlige passus fra hans «selvbiografi»:

«Men midt i det tunge mørke kom et lys fra oven til meg. Det var påskedag 1947. Ingen katolikk har lov til å lese Bibelen uten særlig tillatelse. Under et spesielt studium jeg skulle utføre, hadde jeg fått en latinsk bibel til låns. Ved en forglemmelse ble den ikke bragt tilbake. Påskedag tok jeg den tilfeldig ned fra hyllen og begynte å lese i den. Øynene falt på 23. salme. Ved å lese den gikk et helt nytt lys opp for meg. Jeg så plutselig at den Gud som jeg gjennom mange år hadde følt så nær og dog så langt borte, var en *kjærlig Gud*.»

Katolske prester er gjennom breviarplikten bundet til å resitere alle Davids salmer en gang hver uke året og livet igjennom — hvilket unektelig stiller ovenstående «oppgagelse» i et noe underlig lys. At katolikker — ennsi katolske prester — er forholdt Bibelen, er en påstand så grov og forfeilet at man gnir seg i øynene. Og når så vår «munk» forklarer at oppdagelsen av Gud og ønsket om å forkynne dette førte til at han ble «dømt til livsvarig fengsel i enecelle», er det «Vårt Land»s redaksjon man får lyst til å se litt nærmere på. Dette foregis å være inntruffet i Montreal i Canada i 1947!

Disse linjer er ikke myntet på den anonyme og sikkert velmenende avsender. Som katolsk geistlig i Norge oppøver man jo etterhvert et visst resignert tålmod når det gjelder uhelbredelige fordommer. De er snarere myntet på de ikke få norske lutherske teologer som *vet* at dette er ondartet vrøvl, og som ikke destomindre i årevis «oversitter» denslags kristelig pressevirksomhet i kledelig taushet. Teologer som ikke sjelden her og i utlandet har vært mottatt i våre klostre, inspirert av våre forskere, interessert i vår kirkes arbeide og vitalitet — ikke minst hva Bibelen angår. Vi mener ikke at denne gjestfrihet skaper noen forpliktelse. Forpliktelsen foreligger ifølge vår vurdering allerede i et ikke ukjent bud som alle kristne har felles — det om vitnesbyrdet og nesten.

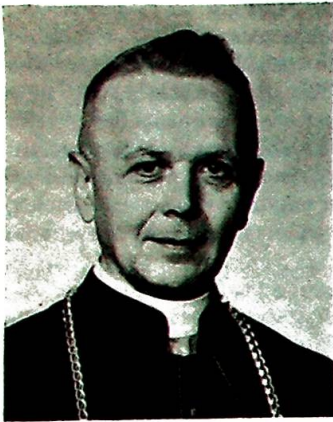
Francis Bull om Sigrud Undset

■ Professor Francis Bull, den sjarme-sikre litteraturhistoriker som har opplevet og som husker så meget — feirer også Undset-jubileet med en lett og kåserende artikkel i «Samtiden» (5). Romantikeren og retorikeren i ham dikter både «Mor Norge» og «Moder Natur» — intet mindre — inn i Sigrud Undsets nøkterne og jordnære skikkelse, men går forsiktig og omhyggelig urbant utenom hennes katolisisme. Det er visst bare den yngre generasjon kritikere som overhodet oppfatter den som salong-fähig. Noen glimt av hennes temperament, i denne velskrevne artikkel, er like pussige og karakteristiske som beretterens skyndsomme forbehold:

«Men dessuten var det hennes tro, ja bent frem et grunndrag i hennes livsanskuelse, at sed og skikk forandrer seg med de skiftende tider, men menneskets hjerte forandrer seg aldeles intet i alle dager. Jeg husker hvor hun hadde forarget meg, en gang vi var sammen i 1919 eller 20, og hun utbrøt: «Bjørnson! Jeg kan ikke fordrage Bjørnson! Han tror på fremskritt!» Hun gikk helt opp i fistel på det siste ordet. — Uten å være enig med henne forstår jeg idag bedre hva hun dengang mente: Hun trodde i sannhet ikke på fremskritt, men på menneskehjertets uforanderlighet, — og selv uten å dele denne oppfatning er det jo ikke helt lett å bevare troen på fremskritt nå i disse tider og under atombombens trusler.»

Om hennes berømte «ufeilbarlighet» når det gjelder den historiske detaljviten i middelalderromanene skriver Francis Bull treffende ting, forevrig ikke uten å sette fingeren på en

KIRKEVIGSEL I MOLDE

Biskop Johs. Rütth, som har vært den drivende kraft bak reisingen av den nye St. Sunniva kirke.

En blå himmel fylt av klokkeklemt, musikk og duft av blomstrende frukttrær og ungbirk dannet den strålende rammen omkring vigslingen av den nyreiste St. Sunniva kirke i Molde 1. Pinsedag. 17 års «eksil» var til ende — den 29. april 1940 gikk som kjent byens sentrum opp i krigens flammer og med det St. Sunniva kapell, som siden 1923 hadde tjent som sognekirke for den nyopprettede katolske menighet i «rosenes by».

Bare den som selv har opplevet disse 17 års menighetsliv uten kirke, ja, det meste av tiden også uten prestegård, kan fullt ut forstå for en glad dag denne kirkevigselfesten måtte bli. Nå hadde riktignok St. Karl Borromeus-søstrenes kapell på St. Carolus i mellomtiden stått til menighetens disposisjon — en prektig liten helligdom som stemmer til fromhet og bønn; men et kapell i tredje etasje kan likevel aldri bli det samlende midtpunkt som en sognekirke skal være.

Etter katastrofen i 1940 var det ikke lenger aktuelt å trekke noen restaurering av det gamle kapellet inn i nyreguleringen av byens sentrum. Siden 1922 hadde Kirken i Molde nemlig en langt mer passende tomt annetsteds i byen, ved Parkveien, skjenket av kammerherre Peter F. Dahll og frue. Den utgjorde en større parsell av deres idylliske eiendom «Humlehaven», og meningen med gaven var nettopp at her med tiden kunne reises en katolsk kirke og prestegård. I 1953 ble prestegården bygget, mens planene for den nye kirken trakk

liten setning som på en pussig måte røber dikterens egen selvbekreftelse nettopp i så måte:

«Vi følger Kristin (Lavransdatter) oppover mot Høvringen, først en lang og bratt stigning, og så bærer det i slakkere skråning innover mot sætergrender og fjellvidde; da står det: Kristin gikk innover i skogen, for der var skog dengang. I de ordene dukker jo plutselig Sigrid Undset frem, og skyver Kristin tilside. Jeg vil ikke nekte at det kan kalles en skjønnhetsplett, et slags stilbrudd; men grunnen er så rørende at jeg synes den lille pletten nesten pynter opp i bokens øvrige fullkommenhet. Sammenhengen er jo åpenbart den at Sigrid Undset først har skrevet det riktige, at Kristin gikk innover skogen, men så er kommet til å tenke på at nå er det ikke skog der lenger, — kanskje vil noen av hennes lesere, som har vært på Høvringen, si til seg selv at dette med skogen er jo galt! Men hennes mål var at hele tidsbildet skulle stå, så vidt menneskelig mulig, korrekt i hver eneste detalj, og så satte hun inn disse ordene, som verget korrektheten i skildringen, — og glemte at de brøt et prinsipp hun ellers hadde holdt usvikelig fast».

Her fører litteraturforskerens detektivarbeide oss ikke bare inn i dikterverkstedet, men like inn på diktersinnet.

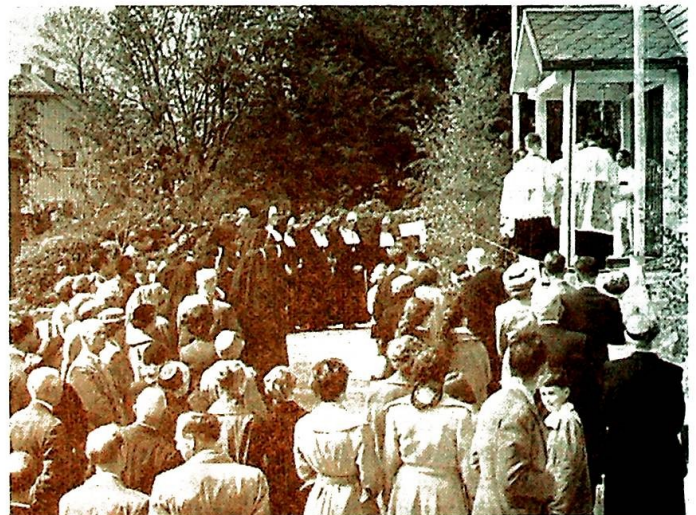
Fr. Candidus.

lenger ut, til man endelig festet seg ved arkitekt Sverre Witzøes utkast: en oktagon-kirke.

Det åtte-kantede sentralbygg i tre med høyt loftet tak passer fint inn i Moldes blide silhuett. Innvendig er kirken kledd med svenske furuplater og alteret er i eikefinér. Gudshuset er beregnet på ca. 80 sitteplasser. Det gjør et vennliglyst inntrykk, og er en av de få kirker hvor alteret, tabernaklet og det skjønne veggkorset utgjør det virkelige midtpunkt. Tabernaklet i oksydert messing og dører med emaljeinnlegg er meget smakfullt. Forøvrig har man bevisst sløyet enhver form for unødig pynt i kirken slik at hovedtanken, Gudshuset, desto sterkere trer frem. I tårnet som avslutter oktogontaket henger to klokker, knyttet til elektrisk ringledning. Klokkene er levert fra Olsen-Nauens klokkestøperi, den ene skjenket av menigheten, den andre av St. Karl Borromeus-søstrene. Når de bestilte glassmalerier en gang kommer på plass og kaster et dempet lys over interiøret, og når tverrveggene har fått årenes patina, vil man ha full grunn til å si at St. Sunniva kirke i Molde er en liten perle.

Pinsedag for to tusen år siden fikk Kirken sin vigsel gjennom den Hellige And. En mer velvalgt dag en selve Pinesøndag kunne da heller ikke tenkes for en kirkevigsel. Kl. 10.30 ringte klokkene i St. Sunniva kirke for første gang til gudstjeneste, og kort tid etter var en anselig skare interesserte samlet foran den ennå lukkede kirkedør. Så gikk Hs. Høyærv. biskop Johs Rütth, assistert av sogneprest S. Hünen, Kr.sund, pater M. Scherf, Trondheim, og sogneprest G. Gorissen, Bergen, til den hellige vigsel, som ble etterfulgt av den første messe, frembåret av biskopen. Ved orglet satt Jan Petter Longva, Ålesund, som ledsaget den gregorianske veksel-sangen mellom kor og menighet. Blant de innbudte gjester såes fylkesmann Olav Oksvik og ordfører Stokkeland med fruer, arkitekt Witzøe, byggmester Waagø, interiørarkitekt Toft, arbeiderne ved bygget, representanter for familien Dahll og en fyldig representasjon fra menighetene i Trondheim, Kristiansund og Ålesund.

I sin preken gikk biskopen ut fra dagens tekst og kom særlig inn på hvorfor vi reiser kirker: ikke i propagandayemed, men for å ha Gud selv midt iblant oss. Han takket alle som på en eller annen måte hadde viet sine krefter til dette bygg og håpet at menigheten flittig ville finne veien hit, — ja, ikke bare menigheten, for kirkens dør står åpen for alle. Dette siste understreket biskopen særlig.

En farlig allianse

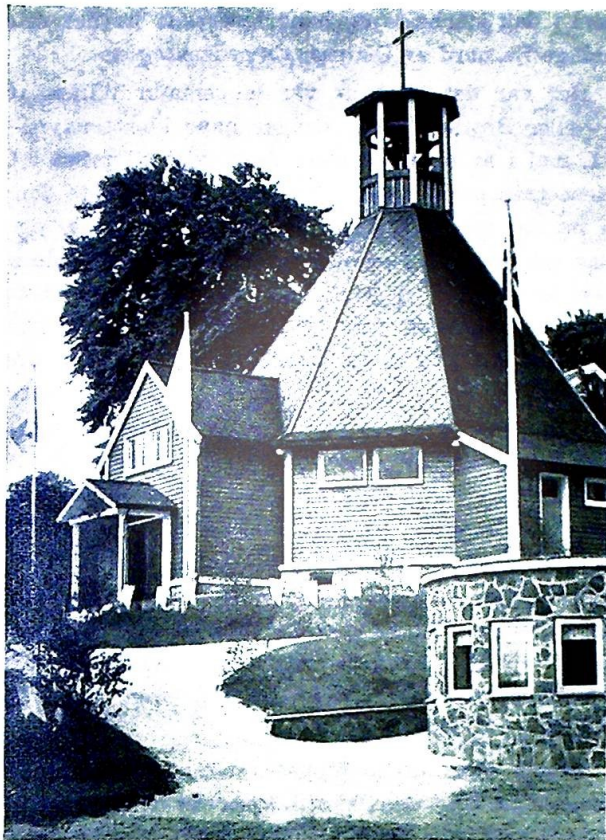
En av de både politisk og åndelig mest karakteristiske fenomener i de senere år er den stigende nasjonale og religiøse bevissthet som har våknet hos de asiatiske og afrikanske folkegrupper. Denne gjæring bæres oppe av to bevegelser, som hvor forskjellige de enn er med hensyn til opprinnelse og ideologi, nå nærmer seg hverandre i sin streben etter et felles mål: Å utelukke europeerne fra land hvor disse inntil nå har vært de dominerende. De to bevegelser, *muhammedanismen* og *kommunismen*, er faktisk i virksomhet nesten overalt, og det er tydelig at det først og fremst gjelder å sette en absolutt stopper for utbredelsen av den kristne tro. Forbindelsen mellom profetens og Marx's doktriner veksler fra det ene område til det andre. Snart slutter de seg sammen i en markant politisk allianse, snart ytrer samholdet seg bare gjennom en felles motstand mot kristendommen.

Angrepet begynner nå etter hvert å få sine virkninger over stadig bredere fronter. I Nassers Egypt f. eks. er muhammedanernes fanatisme blitt mobilisert spesielt mot de kristne skoler og mot de kristnes deltagelse i det offentlige liv. I Syria tiltar den kommunistiske infiltrering stadig og hisser befolkningens nasjonale og religiøse følelser opp mot kristendommens representanter. Den samme opposisjon finner man i Saudi-Arabia og Jordan. Og i Indonesia møtes den kommunistiske og muhammedanske propaganda for å lamslå de kristne misjoner og stenge portene for alle utenlandske misjonærer.

Mens den muhammedanske fanatisme driver sin virksomhet i Algerie, hemmelig understøttet av egyptiske krefter, utfolder andre seg i den sorte del av Afrika, og legger ikke skjul på sin hensikt å gjøre disse enorme områder til et muhammedansk kontinent. Under et møte som for noen år siden fant sted mellom oberst Nasser, kong Ibn Saud av Saudi-Arabia og Pakistans statsminister, Muhammed Ali, ble det erklært at de kristne misjonærer, «imperialismens fortropp», ikke i noe tilfelle skulle få øke sin innflytelse i Afrika. Endog i områder som Nigeria, hvor muhammedanerne hadde samarbeidet med de kristne på en rekke områder til beste for landets utvikling, er stillingen nå blitt en annen, da egyptiske og sudanesiske kommissærer har vunnet muhammedanerne der for den pan-islamske bevegelse.

Muhammeds disipler, som tror de presterer en dyktig manøver ved å rekke hånden til kommunismen, synes ikke å være klar over hvilken bjørnetjeneste de gjør sin egen sak. Marxismen står i opposisjon til enhver religion. Om den, for å få jaget kristendommen på dør, står ferdig til å slutte provisoriske forbindelser med Islam, så kommer uvegerlig den dag da den ikke tåler andre trosbekjennelser enn sin egen i de land den dominerer.

Ikke alle muhammedanere er forresten så blinde, eller rettere så naive, at de aksepterer denne farlige alliansen. Der er i virkeligheten en del som tenker ganske annerledes: De forstår at kristendommen er den kraftigste demning mot ateismen og materialismen og at man ved å bekjempe den, bare arbeider for den felles motstander som har sverget at den skal tilintetgjøre enhver religiøs dimensjon i menneskene.

Den nye St. Sunniva kirke.

Edenfor til v.:
Fra innvielses-
høytideligheten.

Om ettermiddagen var henvend 80 gjester samlet om festbordet i Park hotell, der både fylkesmannen, ordføreren og representanter for menigheten overbragte lykkønskninger og takket biskop Rùth for hans energiske innsats. Det er nemlig biskopen selv som på møyssommelige kollektreiser har samlet inn midlene til kirkebygget, hele tiden har vært den drivende kraft og sørget for at arbeidet ble påbegynt så å si samme dagen som det lenge etterlengtede byggeløyve forelå. Menighetens takk går selvfølgelig også til St. Karl Borromeus-søstrene og St. Elisabethsøstrene, som vesentlig har støttet med finansiell hjelp. En regner med at sluttsummen for hele bygget vil dreie seg omkring 200 000 kroner.

Som talsmann for menigheten nevnte hr. Munkvik særskilt sognepresten, pater R. Hallauer, som i byggetiden hadde båret dagens byrde og hete, men nå på selve festdagen ikke kunne være til stede på grunn av sykdom.

Tannlege Gamlem, Alesund, som sogner til Norges minste kapell, ga uttrykk for den lille men trofaste floks håp om at turen også en gang måtte komme til Alesund — når den allerede påbegynte kirke i Kristiansund er kommet under tak. I denne forbindelse kan nevnes et av de mange telegrammer som innløp til høytidsdagen, det kom fra Hammerfest og lød patriotisk: «Gud velsigne Deres kirke — vi har begynt å grave.»

Om aftenen var det sightseeing for gjestene, og det ble en ny uforglemmelig opplevelse: Moldes vidunderlige panoramaer i det mest utsøkte forsommervær.

Flere besøkte ennå monsignore Wittes grav bak kirken. Uten hans ukuelige optimisme i lange og ensomme år under hans prefekt-tid, ville vi ikke ha kunnet oppleve denne minnerike dag, så full av løfter for fremtiden. Ikke bare vårt midtre kirkedistrikt, men hele Kirken i Norge er blitt et vakkert og verdig Gudshus rikere.

G. G.

Pater Willem Gran vigset til prest i Cistercienserordenen

Under Allehelgens-litaniet ligger ordinanden på sitt ansikt. Ordinatore, biskop Suhr, har reist seg og sier velsignelsesbønnen: «At du, Gud, må signe, helliggjøre og vigse denne din utvalgte.»

Tre engelske mil utenfor kysten ved Pembrokeshire, like syd for Tenby i South Wales, ligger øya Caldey. Som de andre øyene i denne del av verden ut mot Atlanterhavet er Caldey Island et kjært tilfluktssted for sjøfugl av alle slags og et sted hvor vinden ofte tar hardt. Men i ett skiller den seg fra de andre: den huser et ærverdig gammelt cistercienser-abbedi, fra hvis klosterkirke de gregorianske melodier ved messe og tidebønn lyder i vekselang med bruset fra havet.

Klosterlivets historie på Caldey begynte i det sjette århundre, da en mann ved navn Pyro slo seg ned her som eremitt. Stedet har siden gjennom seklenes gang ofte vekslet både eier og beboer, inntil hele øya, etter pave Pius XI's uttrykkelige ønske i 1928, ble overlatt til Cistercienserordenen. Munker fra Abbediet Chimay i Belgia kom og overtok klosteret, og de danner ennå grunnstammen i den klosterfamilien på førti medlemmer

I klostergården etter ordinasjonen.

Fra v.: Biskop Suhr, prioren, den nyvigslede prests mor, pater Ph. Caraman, S.J., pater Willem Gran og pastor P. Lowry.

som i dag i arbeide og bønn lever sitt liv her etter den hellige Bernard av Clairvaux's ordensregler.

Her var det altså at vår landsmann Willem Gran — eller Brother John, som er hans klosternavn — den 21. mai i år skulle oppleve å bli viet til prest i Cisterciensernes snart tusenårige orden. Han hadde den lykke å ha sin mor, fru Lille Kloumann, til stede, og ingen var vel nærmere enn hun til å føle den gripende storhet som hvilte over vigselstunden. Ordinatore var biskop Th. Suhr, København, som på den tid var i England og til alles glede forlenget oppholdet for å kunne prestevie sin gamle Roma-venn. Pastor P. Lowry, tidligere ved St. Olavs kirke i Oslo, var seremonimester, og danskfødte Per Waagø — som for noen år siden trådte inn i klosteret — var førsteministrant. Det skandinaviske innslag var som en ser ganske merkbart. Blant gjestene var bl. a. den store Norges-vennen, lord Ventry, som elskverdiggst har sendt oss hosstående bilder fra høytideligheten. Videre såes redaktøren for «The Month», pater Philip Caraman, S.J., og selvfølgelig var alle klosterets munkar til stede med prioren, pater Eugene Boylan, i spissen.

Dagen etter frembar pater Gran sitt første hellige Messeoffer i priorens kapell, i nærvær av alle sine klosterbrødre, sin mor og gårdsdagens gjester, samt mange av øyas befolkning og andre tilreisende. Biskop Suhr knelte i koret, og pastor Lowry var assisterende prest.

ihk.

Til en klostersonster

Jeg ser deg seile på en blå og solblank sjø
i laber bris hvor ingen bølger bruser.
En styresmann er med ombord,
han styrer mot en havn du aner kun,
for selv du la ei kursen, andre har den lagt;
men ferden er for deg så trygg og lun
og aldri har den brått og brenning brakt.

Min lille skute kjenner stormkast for sin baug,
og bølgebruset slår om ror og ripe.
En farlig seiling synes du — en festlig synes jeg,
og visst jeg vet vi når den samme havn;
for er min båt vel ofte ved å krenge,
den bringes flott igjen ved ropet på et navn,
et navn jeg trygt har påkalt glad og lenge.

Så seiler vi da hver vår åpne sjø,
du trygg i maksvær, jeg i brus av storm og bølger.
Fra hver vår båt vi vinker til hverandre
og hilser «fred på ferden og et salig møte
når til sist vi når den samme strand» —
du fra klosterlivets stille harmoni,
jeg fra verdenslivets brenninger og brann.

B. H.

Ømme foreldreproblemer

Av lege Margrethe Wehn

Kirsten og P. E. Bjørrild: «Per og Lise får en lillebror». 32 sider med tegninger. Don Bosco Bøgerne. D.B.K.s Forlag. København 1957.

Et katolsk ektepar har fått en glimrende idé: De har laget en liten «billed-male- og høytlesningsbok» om lillebrors tilblivelse, beregnet for barn i aldersgruppen 5—9 år.

Resultatet er utmerket — som bok for de voksne, og det er ikke lite. Derimot kan jeg hilse fra mine egne tre unger i alderen 5—8 og meddele, at dette var ikke noen gøy-bok. Det var jo bare en historie om hvordan en lillebror blir til, sa de. Og den eldste korrigerste dessuten teksten litt i overensstemmelse med sin kritiske sans, som f. eks. da han protesterte mot at fødsel ble forvekslet med begrepet «å komme til verden»; det siste måtte vel ligge ni måneder før i tiden enn det første!

Barn er små metafysikere, og de er dessuten i høy grad dramatiske. Det er mitt inntrykk at barna føler seg snytt, hvis man bruker høytlestunden til å bibringe dem facts. Jeg husker mitt nederlag da jeg for en tid siden forsøkte med en god liten lærebok om fugler. Nei, barna, især småbarna, stiller store krav: en bok som er blottet for det hemmelighetsfulle og uten kampen mellom godt og ondt, har de på forhånd dømt hårdt.

Det er ikke nok at mor og far føler dette tema omgitt av drama, sentralt og storslått. Det er riktig som det står i forordet om at små barn ikke er følelsesmessig engasjert i disse forhold. Og det er utvilsomt også riktig at det er vi foreldre, som selv er innfanget i dette livets store eventyr, som med kiærlighet og stor takt skal lede våre barn på dette området, helt fra de laveste trinn, hvor det vi forteller kun er fremkalt av barnslig vitebegjær. De fysiologiske funksjoner vi beskriver, settes av barna helt på linje med «hva gjør maven med maten?» og «hvorfor skal solen bestandig være varm?» Bare vi foreldre vet hvor stor en plass denne mor-far- og barn-trekant senere vil få i deres bevisste personlighet.

Det er en selvfølge at barna skal få svar når de spør, og det vil oftest være på et tidlig stadium. Jeg er ikke i minste tvil om at vi straks skal gripe sjansen og svare greitt og villig akkurat på det barna spør om. Jo mer utvunget vi kan tale om disse forhold til barna mens temaet enda er overveiende affektfrøtt, jo mere naturlig tror jeg det blir for barna senere, når det er blitt sprengstoff for dem, å komme tilbake til mor eller far.

Under vår «opplysning» må vi sky tåketale. En nøyaktig natur er bare tilfreds med et nøvaktig svar. Her må det individualiseres. Jeg har selv ved tegninger måtte gjøre rede for vår kommende lillesøsters plassering, og dessuten senere hatt den fordel å kunne gi svar ved å demonstrere litt anatomi under babystell.

På den annen side tror jeg det er riktig å stanse når barnet har fått svar på sitt spørsmål, og ikke i dårlig skjult iver fortsette med en instruksjon som barnet ikke har bedt om. I praksis viser det seg at barn slett ikke har behov for viten om den hele fysiologi på en gang. Det er oppholdet i mors liv og fødselen som har den sentrale plass i småbarns interesse.

Det forekommer meg altså uheldig å gi alt på en gang som her i denne boken. Men større erfaring enn på mine egne har jeg jo ikke, og de kjente til sakene da jeg leste boken høyt, bortsett fra det lille avsnitt som angår selve kjønnsakten — det sprang jeg over.

Barna er de fineste måleapparater vi har til å avlese vår usikkerhet og engstelse, derfor skal enhver far og mor være parat til med verdighet, ro og glede å kunne tale til sine barn om disse forhold like så åpent som barna selv. Og her finner jeg at den lille meget velkrevne boken har sin store plass å fylle. Fedre og mødre som ikke føler seg trygge nok overfor denne ømme oppgaven, les den lille boken grundig og merk fremfor alt den grunnstemning som preger den: kjærligheten til Gud og hans skaperverk. Her kan man også finne mange fine tips i åpen og jevn fortellemåte.

Men når mor eller far skal medinnvie sitt barn i ett av livets store mysterier, så tror jeg det på alle alders-trinn skal gjøres med våre øyne i barnas øyne og ikke i en bok.

Bildene i boken eier en sjarmerende naivitet og kan glede alle aldersgrupper. Boken avsluttes med en perle: Lillebrors dáp.

Margrethe Wehn.

Italiensk prest leder ekteskapskontor

Forespørsler strømmer inn fra hele verden.

På et lite kontor i Mercalligaten i Milano leder pater Paolo Liggeri et ekteskapsrådgivningskontor, og er travelt opptatt med dette mesteparten av dagen.

Hans arbeide blir utsatt for megen munter spøk og kalt «meglerkontor for giftelystne», «rådgivning for de fortapte i kjærlighet» osv. Men pater Liggeri kaller sitt kontor rett og slett for «La Casa» — hjemmet — og yter sin service med alle de midler som ekteskapets alvor og hellighet krever. Pater Liggeri startet «La Casa» under den annen verdenskrig. Befolkningen i Milano holdt på å grave seg frem fra ruinene etter bombardementene, og hans opprinnelige hensikt var å hjelpe til med å løse alle de familieproblemer som oppsto med matmangel, husnød og synkende moral.

Kontoret var ikke bare for katolikker, men for alle som hadde vanskeligheter. Og da pater Liggeri også hjalp jødiske familier, ble han arrestert og sendt til Mathausen konsentrasjonsleir. Da han kom tilbake i 1945, begynte han kontoret for ekteskapsrådgivning, det første i sitt slags i Italia.

Spesialister er tilknyttet kontoret.

Kontoret gir råd og hjelp til de som har inngått eller akter å inngå ekteskap. Det studerer problemer på det medisinske, psykologiske, moralske og juridiske område, og rådgivningen foregår enten direkte eller pr. post. Til å begynne med var det bare folk i Milano og Lombardiet som henvendte seg til pater Liggeri, men nå kommer det brev og forespørsler fra hele verden!

Hittil har kontoret direkte behandlet over 5000 tilfeller, og ca. 25 000 forespørsler er blitt besvart siden 1948. Pater Liggeri har en rekke fagkonsulenter som han kan henvende seg til eller tilkalle. Staben består for tiden av 8 jurister, 5 alminnelig praktiserende leger, 6 spesialister i fødselshjelp og kvinnesykdommer, 7 nevrologer og

UTLANDET

VATIKANET

Familiere rettigheter i forbindelse med utvandningsproblemene.

Familiens rettigheter skulle komme i første rekke for alle som er opptatt med utvandningsproblemer, har mgr. Dell'Acqua i Vatikanets statssekretariat skrevet i et brev i pave Pius XII's navn.

I brevet ble understreket den store interesse som Paven alltid har vist emigrantene ved å påpeke hvor nødvendig det er å skaffe dem religiøs og moralsk støtte.

I tillegg til de farer som i dag overalt truer familielivets sunnhet og struktur, heter det i brevet, kommer de som er spesielle for emigrantene, særlig når det dreier seg om langvarige atskillelser av familiemedlemmene.

Mgr. Dell'Acqua sa videre at hvis et land blir utsatt for masseutvandring, ville den beste fremgangsmåte være å ordne det slik at familien og ikke det enkelte individ, ble betraktet som en utvandringssenheter.

«Det må innrømmes at det vises større omsorg for disse sider ved utvandringen nå enn tidligere, men det er enda en lang vei igjen når man sammenligner med de fremskritt som er gjort i mange andre henseender.

... Man må håpe at undersøkelser av arbeidernes religiøse problemer og deres familier vil undergå en lignende utvikling. Før trodde man at disse sider kunne tilsettes, men de er i virkeligheten av vesentlig betydning.»

Brevet understreket det faktum at når det blir talt om levestandard og velferdsarbeide for emigranter, tenker folk vanligvis mest på å sikre dem større materielle fordeler enn å beskytte dem fra å miste andre menneskelige verdier — hjemmeliv, familiesamvær, kultur, religiøs praksis og anledning til å få tatt seg av barnas oppdragelse.

Brevet sluttet med å si at ofte tas det utilstrekkelige hensyn til de religiøse behov. En emigrant fra et katolsk land føler seg hjemløs når han finner seg selv berøvet moralsk og religiøs støtte i omgivelser som stiller seg likegyldige til religiøs tro.

Politifolk bør være rådgivere og venner.

En politimann må handle mer som venn, rådgiver og hjelper enn som en streng og hemmende lovens håndhever, erklarte pave Pius XII under en audiens for omkring 2 000 italienske politifolk.

«Den overveiende majoritet av befolkningen søker å oppnå ordnede og fredelige forhold ved en rent spontan overholdelse av lovene. Dere må la dere oppmuntre av dette faktum og vise forståelse og hensynsfullhet, være moderate når det gjelder å irettesette og særlig være oppmerksomme overfor de svake og fattige.

Troen på Frelseren må innta første-plassen i deres liv og arbeide, og omskape den daglige virksomhet til en kristen praktisering av barmhjertigheten.»

Noen få dager før Paven mottok politimennene fra de forskjellige byer i Italia, erklarte han St. Sebastian — som tradisjonsmessig gjengis i kunsten som et eksempel på en kristen stridsmann — som vernehelgen for bypolitiet i Italia. I det han henviste til denne «Kristi atlet», ga paven politigruppen noen råd som han mente kunne være

til oppmuntring og trøst under arbeidet.

«Medlemmer av politistyrken må ha en oppriktig kjærlighet til den byen han tjener. Hvis politimannen virkelig holder av sin by, vil han ikke tåle at dens navn blir skjemet av uorden og dårlige vaner.»

Han sa også at det er en plikt for politifolkene å bidra til at det korps de tilhører oppnår en stadig større moralsk autoritet gjennom hver enkelts uklanderlige oppførsel, respekt for orden, kjennskap til loven og loyalitet mot de respektive forordninger.

«Når publikums aktelse for hele politistyrken har et godt grunnlag, er et ord eller tegn fra hver enkelt av dere nok til å få borgerne til å respektere reglene.»

Pavens siste råd var: «Oppretthold den jevne og gode gang i deres by. Men gjør det på Herrens vegne, med Gud i deres sinn og hjerter.»

AUSTRALIA

Kardinal meddeler feringens sakrament på amerikansk flaggskip.

Erkebiskopen av Sydney, kardinal Gilroy, meddelte feringens sakrament til 34 offiserer og matroser ombord på det amerikanske flaggskip Bennington, da det lå for anker i Sydneys havn i begynnelsen av mai.

Fra en plattform ombord, flankert av det australske og De forente staters flagg, talte kardinalen og sa at feringens eller konfirmasjonen var et tegn på Kirkens universalitet.

«Dere kunne ha mottatt dette sakrament i Roma, i New York eller Tokio, og i likhet med den hellige messe ville det overalt ha vært det samme.

Dere er Guds barn gjennom dåpen, og Kristi stridsmenn gjennom konfirmasjonen, og dere skulle alltid forsøke å være hengivne i hans tjeneste,» sa kardinalen til de nykonfirmerte menn.

psykiatere, 2 hjertespesialister, 1 spesialist i lungesykdommer og 1 barnelege. 4 prester er konsulenter i moralske spørsmål.

Alle som søker råd, henvender seg først direkte til pater Liggeri. Han setter seg inn i hva saken gjelder, og velger så den rette spesialist. Kontorets kartotek og fortegnelser holdes strengt hemmelige. Det føres journal for hvert tilfelle over undersøkelser, spesialistenes uttalelser og pater Liggeris bemerkninger.

Kontorets virksomhet er ikke begrenset til konsultasjoner, det leder også kurser om ekteskap og familieliv i form av foredrag og pr. korrespondanse.

Gyldne ring-bevegelsen.

En annen gren av kontorets virksomhet er den såkalte «Gyldne ring-bevegelsen». Den hjelper unge som gjerne vil gifte seg, men som blir forhindret av en eller annen grunn, ubesluttsomhet, vanskeligheter innen familien, e. l. Dette er altså et virkelig ekteskapsbyrå, men i kristen forstand.

Ved siden av alt dette har pater Liggeri utgitt en rekke bøker om ekteskap, familieliv, barneoppdragelse, svanger-

skap og fødsel, og startet tre blader: «Vakre Verden», et illustrert månedsblad, «Refleksjoner», som hovedsakelig behandler ekteskapelige problemer, og «Hjemmet», som handler om familieliv og oppdragelse.

I følge pater Liggeri er de viktigste årsaker til ekteskapelige uoverensstemmelser innblanding fra foreldre og svigerforeldre, utilstrekkelig forberedelse, særlig fra et psykologisk synspunkt, gale forestillinger om ekteskapet, nervøse sykdommer, dårlige økonomiske forhold, mangelfulle og deprimerende boliger. Han oppgir en feilaktig seksualoppdragelse som den sjeldneste, men også skadeligste av alle årsaker.

N.K.K.F. — I referatet i forr. nr. fra Kvinneforbundets generalforsamling var det falt ut at fru Ingrid Straiith Solberg, tidligere formann, fortsetter i styret som forbundets viseformann.

Oslo Katolske Menighetspleies feriekoloni på «Persbråten», Hadeland, er takknemlig for enhver støtte til driften. Bidrag kan sendes til sogneprestene ved St. Olavs eller St. Hallvards kirke.

BELGIA

Husbyggerordenen vokser.

Den nye orden Husbyggerordenen (Compagnons Batisseurs) som vi tidligere har omtalt i denne spalten, er for tiden i gang med å bygge hus i 7 forskjellige land. 2 000 medlemmer arbeider i Tyskland, 1 250 i Østerrike, det samme antall i Frankrike, 500 i Belgia, Nederland, Spania og Italia.

Husbyggerordenen oppsto først i Belgia hvor den nå har 2 500 medlemmer, Nederland 1 000, Tyskland 750, Frankrike 500, Østerrike 250, Belgisk Kongo 50, andre land 450. I alt 5 500.

FRANKRIKE

Kirker i Paris.

Paris kommune brukte i fjor over 776 millioner francs, eller omkring 15 millioner kroner til bygging og restaurering av kirker. De største utgiftsposter var for plaseringen av et kors på det høyeste kirkespiret i Paris, Heligånds-kirken, for tilbygg på den gamle St. Ferdinandkirken og for å bygge om St. Jeanne-Françoise de Chantal-kirken. Den sistnevnte var en av de få kirker i byen som fikk bombeskader under siste krig.

En stor forhåpning.

Sjefredaktøren for den store franske avis «La Croix, pater Wenger, har i anledning av 40-års dagen for pave Pius XII's bispevigsel skrevet en oversikt over dette pontifikats viktigste handlinger og taler for fredens sak. Han minner i denne forbindelse om pavens betydningfulle bestemmelse da han den 7. juli 1952 viet det russiske folk til Marias rene hjerte — som et svar på det ønske Jomfru Maria ga uttrykk for ifølge åpenbaringene i Fatima i 1917.

Pater Wenger påpeker den plass som Russlands fremtid inntar i verden i dag: «Folkene har en uklar forestilling om at verdens fremtid for en stor del avhenger av Russland. For noen betyr dette en stor forhåpning, for andre en voldsom frykt.» Han minner også om de mystiske ord som pater Kolbe uttalte før han døde av sult i den konsentrasjonsleir hvor han tilbrakte sine siste dager: «En dag vil dere få se den rene Jomfrus statue på taket av Kreml i Moskvas sentrum.» Og pater Wenger minner videre om de gripende trosmanifestasjoner som finner sted i Mariakatedralen i Moskva som nå er restaurert, og hvor tusener av pilegrimer kommer hvert år.

La Croix's sjefredaktør tilføyer: Fredens velsignelser kan ikke ventes å komme utelukkende som et mirakel fra himmelen. Budskapet fra Fatima såvel som alle de andre budskapene fra Den hellige Jomfru — i Lourdes, i Salette — er først og fremst appeller om omvendelse og bot. Den kamp som vi må føre mot mørkets makter begynner i oss selv, og det ondes første nederlag er hver enkelt kristens seier over synden. Denne de kristnes omvendelse kommer til å bli som et preludium for Russlands omvendelse slik den er forutsagt og lovet av Jomfruen. Bønn er her mer virksomingsfull enn handling.

Slik er da de mystiske budskap som gjør verdensfreden og et stort folks omvendelse avhengig av de kristnes bønn, en oppfordring til å håpe og be. Vi er for tilbøyelige til å stole på enkelte

menneskers makt og evne som imidlertid bare synes å hindre himmelens ønske om barmhjertighet. Og vi glemmer så lett at vi selv råder over uimotståelige krefter som kan iverksette en kjærlighet som selv Helvete ikke formår noen ting imot.

INDIA

Indisk erkebiskop for Goas forening med India.

Goa er historisk, geografisk og etnologisk en del av India og burde derfor innlemmes i India, sa erkebiskop Thomas Potchacamury, Bangalore, sekretær under de indiske biskopers konferanse nylig.

I en tale til studenter fra flere indiske stater som var samlet til sommerskole i Bangalore, sa erkebiskopen at indiske katolikker ser med sympati på de anstrengelser som gjøres av innbyggerne i Goa for å bli fri fra portugisisk herredømme.

Goa har vært underlagt Portugal siden det 16. århundre, men i de senere år er det blitt agitert for landets forening med India.

Representant for de kristne konfesjoner i regjeringen.

Den indiske statsminister Nehru har utnevnt fru Violette Alva som representant for landets kristne konfesjoner.

Dessuten har regjeringen for staten Madras nå for første gang siden 1953 en representant for de kristne konfesjoner. Det er fru Lourdamel som før valget var lærerinne ved de katolske skoler i Nagercoil.

ITALIA

Kommunistpartiet går tilbake.

Den italienske innenriksminister Tambroni erklærte i mai måned at minst 300 000 italienske kommunister hadde unnlatt å fornye sitt medlemskap i februar i år. Han tilføyet at kommunistlederne er meget bekymret over dette da de «frafalne» har vært blant de best kvalifiserte innen partiet.

«Det italienske kommunistparti mister den stilling det hadde vunnet i middelklassen og blant de best utrustede blant arbeiderne. Kvalitetsmessig sett er tapet betydelig.»

Det nøyaktige medlemstall hos det italienske kommunistparti er aldri bekjentgjort, men det er anslått til nærmere to millioner. Det er særlig siden oppstanden i Ungarn i fjor at partiet er gått tilbake.

Nytt fakultet ved det katolske universitet i Milano.

Under en kort seremoni innviet kardinal Siri, erkebiskop av Genova, i mai måned det nye landbruksvitenskapelige fakultet ved det katolske universitet i Milano, som stadig må utvide.

Grunnstenen til den nye bygning ble lagt i 1949 av den daværende italienske president Luigi Einaudi, og innvielsen ved kardinal Siri markerte fullførelsen.

I sin åpningstale understreket kardinal Siri vitenskapens utvikling. Det vitenskapelige fremskritt søker å gi verden noe nytt som skulle gjøre menneskenes arbeide lettere og eliminere overdrevent slit.

Gammelt abbedi tilbake til benediktinerne.

Etter vel hundre års forløp er det gamle San Giorgio Maggiore-abbedi i Veneziabukten restaurert og overtatt av benediktinermunker.

Det opprinnelige kloster ble grunnlagt av benediktinerne for omkring 900 år siden. Det ble tatt i bruk til verdslige formål i 19. århundre da Napoleon okkuperte Venezia. I de senere år har det vært brukt som lagerbod og våpendepot.

For å feire gjenoppbyggingen av klosteret, ble det selebrert en messe i San Giorgio Maggiore-kirken som er bygget av arkitekten Palladio i 16. århundre.

Kardinal om Kirkens misjonsarbeide.

To ting som Kirken særlig trenger i sitt misjonsarbeide er bønn og takk for det som er oppnådd, og midler så misjonærene kan få den materielle hjelp de trenger til å imøtekomme de anledninger Gud gir dem.

Det var kardinal Fumasoni-Biondi som uttalte dette på et plenumsmøte i Kongregasjonen for troens utbredelse, «de Propaganda Fide» i Roma for kort tid siden.

Kardinalen understreket at selv om Kirkens misjonærer har usedvanlig stor fremgang enkelte steder, som på Formosa og i den sydlige del av Afrika, er der andre områder, Sudan f. eks., hvor Kirkens misjonsarbeide blir sterkt hindret. Den dobbelte løsning på disse problemer er bønn og finansiell støtte, sa han.

Kongregasjonens generalsekretær, erkebiskop Sigismondi, opplyste at ifølge årsberetningen er det i løpet av siste år over hele verden samlet inn i alt et beløp som motsvarer 105 millioner kroner til beste for samfunnets arbeide.

I likhet med tidligere år var dette beløp utdelt som regulære subsidier til 700 kirkelige områder forskjellige steder i verden. Bl. a. var pengene brukt til opplæring av det innfødte presteskap på misjonsmarkene, til hjelp for flyktninger fra jernteppeland og til utdannelse av religionslærere som skal hjelpe misjonærene.

Generalsekretæren fremholdt også at det trenges midler til underhold av 104 presteseminarier på misjonsområdene, hvor det for tiden studerer over 4 500 personer, mens det ved 282 juniorseminarer er ca. 18 300 elever. Det antatte minimumsbehov til disse var et beløp motsvarende omkring 45 millioner kroner som da skulle dekke også reparasjon av gamle bygninger og reising av noen nye.

Det ble understreket at den mest beklagelige virkning av mangel på midler er at biskoper på misjonsmarkene har stått hjelpeløse overfor unge menn som har ønsket å bli prester.

POLEN

Kardinal Wyszyńskis bekymringer og håp.

Før den polske primas reiste fra Roma, tok han sin titulærkirke «Santa Maria in Trastevere» i besittelse og holdt da en tale på italiensk. Han fremhevet Polens faste tilknytning til Den hellige stol og gjorde henvisninger til sitt lands nåværende vanskeligheter. Til

slutt anmodet han alle om å be ivrig for Polen.

Da jeg kom hit, sa kardinalen, hadde «Jeg med meg et bilde av Jomfru Maria, «Dronning av Polen og Jasna Gora», som gave til pave Pius XII. Den er ment som et tegn på den faste foreningen mellom Polen og Vatikanet. Som et svar på denne gave har jeg av Kirkens overhode mottatt helligdommen Santa Maria in Trastevere som titelkirke. Det blir enda et åndelig bindeledd mellom verdens hovedstad, Roma, og Kirkens trofaste datter, Polen, — landet som alltid har vært, fremdeles er og i århundrene fremover vil være «kristenhetens forpost».

Videre i talen sa kardinal Wyszynski at på gravstedet til den polske kardinal Hosius — som var kjent for sin lysende godhet og som ligger begravet i Santa Maria in Trastevere-basilikaen — står følgende ord: «Den som fjerner seg fra Roma når det gjelder troens område er ikke katolikk.» Disse ord ville kardinalen ha for seg under sin virksomhet i Polen.

«Når jeg igjen er langt herfra og opp-tatt med de uunngeelige bekymringer som følger med min gjerning, kommer mitt hjerte ofte til å vende tilbake til dere og være her under buene i denne herlige Maria-helligdom. Mine tanker

går fylt av takknemlighet og kjærlighet til vår hellige far som på en så edel og omsorgsfull måte har mottatt meg i Den evige stad.»

Polens primas avsluttet talen med enda en gang å anmode alle om å be for hans land: «Jeg henstiller til dere å be ivrig for mitt kjære hjemsoekte land som er forblitt like trofast og kristent, så Vår Herre på Jomfru Marias forbønn — Polens evige dronning — snart lar fredens morgendemring lyse opp som belønning for så megen smerte og så mange tårer.»

STORBRIANNIA

422 år siden de første reformasjonsmartyrer.

Tusener av menn, kvinner og barn vandret 14. mai i år gjennom de gater i London hvor de første martyrer under reformasjonen for 422 år siden vandret på vei til Tyburngalgene.

De første martyrer var tre karteusermunker.

Radio- og fjernsynskode.

En internasjonal katolsk kode for radio og fjernsyn ble diskutert av verdenskomiteen for Den internasjonale katolske radio- og fjernsynsliga da det for kort tid siden var et møte i Hatch End i England arrangert av Storbritannias katolske radiosentrum.

Dominikanerpateren Kors ved det katolske universitet i Nijmegen og dessuten engasjert ved Hilversum katolske kringkastingsstasjon, ledet møtet. Der var ellers delegerte fra Sveits, Tyskland, Frankrike, Italia, Spania og Storbritannia.

Blant de andre saker som ble diskutert var katolske radio- og fjernsynsprogrammer for Afrika, planer for katolsk program i eurofjernsynet, det europeiske fjernsynsnett. Ikke-katolske radio og fjernsynseksperter var til stede og deltok i diskusjonene.

Katolsk borgermester for første gang siden Reformasjonen.

En katolsk prest er valgt til borgermester i Borough of Llandoverly i Wales. Det er første gang siden Reformasjonen at noen av kommunene i Wales har en katolsk borgermester, og det er særlig bemerkelsesverdig fordi det er meget få katolikker i disse områder.

SYD-AFRIKA

Katolsk universitetsorganisasjon protesterer.

Den såkalte Kolbe-forening, en katolsk organisasjon for sydafrikanske akademikere, har erklært at regjeringens forslag om å forhindre at hvite og innfødte studenter ved de samme universiteter, angriper selve grunnlaget for universitetenes frihet.

Foreningens formann har i brev til statsminister Strijdom gitt uttrykk for akademikernes forferdelse over regjeringens rasediskriminering på dette område:

«Med akademiske grader fra hovedsakelig afrikanske universiteter og som medlemmer av den Kirke som ga den vestlige verden dens universitetssystem, føler vi at det angjeldende forslag bare kan skade de sydafrikanske universiteter i verdens øyne, og at det angriper selve grunnlaget for universitetenes fri-

het til å bestemme over hvem som skal få studere — hvilket er garantien for deres intellektuelle integritet.

Dernest er vi fast overbeviste om at det er av vesentlig betydning for opprettholdelsen av freden mellom de forskjellige raser og endog for den fremtidige syd-afrikanske sikkerhet, at europeiske og afrikanske studenter ikke blir forhindret fra å treffe hverandre i universitetslivet.

Disse studenter vil i tidens løp bli ledere for sine respektive folkegrupper, og universitetene er nesten den eneste formidler av den direkte kontakten mellom dem.»

VEST-TYSKLAND

Saligerklæring av «Løven av Münster»?

De første skritt med henblikk på saligerklæring av kardinal von Galen, som mange husker for hans uforferdede forsvar av Kirken under naziregimet, er nylig tatt av biskop Keller i Münster.

Internasjonalt vitenskapelig institutt åpnet i München.

Et internasjonalt institutt til fremme av en syntese av vitenskap og tro — «Institut der Görresgesellschaft für die Begegnung von Naturwissenschaften und Glauben» — er åpnet i München.

En rekke kjente personligheter var til stede ved høytideligheten — erkebiskopen av München og Freising, kardinal Wendel, flere biskoper og talrike representanter for vitenskapelige og teologiske kretser og universiteter i Tyskland og andre land.

Professor Kälin ved universitetet i Fribourg i Sveits, blir det nye institutts direktør. Han holdt åpningstalen og ga en oversikt over hvordan den vitenskapelige utvikling i de siste 50 år har vært betinget av en felles tendens. Utviklingen på informasjonens område har bidratt enormt til en popularisering av vitenskapen. Vitenskapen bidrar til utformingen av en ny humanisme. Men de forskjellige vitenskapelige grener bør ikke lenger isolere seg, men søke tilknytning til alle kulturelle goder. Det stadig mer påtrengende spørsmål for vitenskapen er å kunne gi menneskelivet en mening, for den aktuelle verdenskrise er først og fremst en krise som skyldes manglende forståelse av menneskets mål og mening. Teologien og naturvitenskapen er to områder innen den menneskelige kunnskapskrets, og de bør følgelig stå åpne for hverandre. Det er ikke mulig å danne seg et nøyaktig og fullstendig bilde av verden utelukkende ved hjelp av de naturvitenskapelige metoder. Teologien og erfaringsvitenskapen bør kunne nå frem til en syntese da de er to områder av den menneskelige kunnskapskrets. Dette er det mål som Instituttet har satt seg. Ved at alle teologer og naturvitenskapsmenn møtes, vil det stille alle kunnskapsgrener i den nye humanismes tjeneste.

Det nye institutts første regulære arbeidsmøte finner sted til høsten og skal vies studiet av den biologiske utvikling. Det får 40 medlemmer og har alt nå representanter for syv nasjoner.

Under en pressekonferanse ble det opplyst at Instituttet, hvor det skal drives rent vitenskapelig arbeide, ikke blir

Det fornemme porselen i flortynn utførelse

FORM 2000

fra

Queen of Arts

Merket som garanterer
kvaliteten.

Bli samlekunde!

Galligani

STORTINGSGET. 22
NEDRE SLOTTSGT. 25

utelukkende katolsk, men at det vil tilkalle også ikke-katolske forelesere.

ØSTERRIKE

Pasjonsskuespill fra Tyrol tas opp igjen.

Et av Europas eldste og mest kjente tradisjonelle pasjonsskuespill kommer til å bli tatt opp igjen i Erl i Østerrike sommeren 1958. Det blir da 25 år siden det sist var oppført.

Den lille tyrolerlandsby Erl har allerede begynt å forberede seg. Et nytt teater med 1500 plasser er under oppføring. Teatret er finansiert av den lokale kommunen og den østerrikske regjering, og Erls innbyggere utfører alt arbeide.

Erl-pasjonsskuespillet er like gammelt som Oberammergau og Thiersees, og var før like godt kjent i Europa.

TRONDHEIM

BØNDERNES SALGSLAG

Munkegt. - Trondheim

Leverandør til St. Elisabeths Hospital

A.s Trondhjems Margarinfabrikk

Munkegaten 5 - Trondheim

Leverandør til St. Elisabeths Hospital

Best og billigst

K. LUND A/S

Rørleggerforretning - Rørhandel

Trondheim

Trondheim

Et ord er nok ...

KVALITET
Johan Helgesen

Norske Meieriers Salgssentral

OST — SMØR

Trondheim, Oslo, Bergen, Stavanger

A/S TRONDHJEMS JERNINDUSTRI

Sykesenger - Stålrørsmøbler

VÆR SIKKER

på førsteklasses varer til kjøkkenet.

De fleste kjøkkensjefer vet de er trygge med

ROHDE Gelée, Puddinger, Sauser

(også spesialtyper, ferdigstøt, for diabetikere)

ROHDE Syltetøyer, Marmelader, Safter

ROHDE

Boks 95, Trondheim.

DRAMMEN

OPTIKA

ENGENE 8 - DRAMMEN

Manufakturvarer - Sengeutstyr

SVERRE W. MONSEN

Bergen

JAKOB L. BERSTAD

Kontorutstyr

Bergen - Oslo

ERLING KRAGE A/S

PRYD- OG BRUKSKUNST

Telefon central 14 110

Bergen

Telegramadresse: «Kjell»

Sølv for
alle
anledninger

Theodor Olsens Efff.
JUVELER SMÅSTRANDGT 4
BERGEN

Eches Farvehandel

NYGÅRDSGT. 4

1/3 Kr. Madsens Bok- og Papirhandel

BERGEN

Bryggen 5 - Leppen - Telefon 11 48 2

1/3 Smith Sivertsen's

Bakerier & Conditorer

OSLO

Har De disse bøker fra ST. OLAVS FORLAG?

Katolsk Kristendoms-kunnskap for barn. Utgitt 1955 .. kart.	kr. 5.00
Boers, D. J.: Katolsk praksis	hf. > 7.50
Boers, D. J.: Troen alene	> 2.20
Lutz, A. J.: Kjenn din religion	> 6.60
Mangers, Jac.: Komme ditt rike	> 7.00
van der Burg, J.: Den katolske lære om ekteskapet	> 1.10
van der Burg, J.: Bønnen for de avdøde	> 1.10
van der Burg, J.: Forskjellen mellom katolisismen og protestantismen	> 0.85
van der Burg, J.: Det katolske trosprinsipp	> 3.30
v. d. Burg, J.: Den bibelske lære om rettferdiggjørelsen >	> 2.40

«DEN KATOLSKE BOGANMELDER», årsabonnement kr. 4.—.

KATOLSK BOK- OG BLADSENTRAL, Akersveien 5, Oslo.

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRA

Ullevålsv. 1 - Oslo

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 41 64 78 - 69 43 72

OBS!
Ved
adresseforandringer,
vennligst oppgi
den tidligere
adresse!

All slags
forsikring

ANTH. B NILSEN & CO.
ASSURANCEBUREAU A/S

Rådhusgaten 27, Oslo.

Telefon 41 01 10.

Spesialforretning i
RUSTFRITT STÅL
for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

a.s Rørlegger

Telefon: 42 41 75 - 42 41 56
Hausmannsgt. 16 - Oslo

Utfører nyanlegg
Omlagninger og reparasjoner

WISBECH

Majorstua - Oslo

MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

MICHAEL BERG
Autorisert installatør

Theresegt. 26 - Oslo
Telefon 60 24 05

JOHAN OLSEN & SØNNER

Murmester & Entreprenørforretning

Etablert 1896

Kongensgate 17, Oslo
Telefon 42 99 90

Melitta

KAFFETRAKTER
og ekstra fin snusmalt
kaffe gir

BEDRE KAFFE
DRØYERE KAFFE

Norsk Frø

Vi leverer alt
De trenger til Deres hage

Oslo - Stavanger - Bergen - Trondheim